Pregaria.cat

Entrada

Definitiu

Per pregaria.cat el dc., 29/01/2003 - 09:00

Meditem poc en el cel. Ens queda molt lluny; al menys així ens sembla. No el podem imaginar. Estimem molt aquesta llar actual, la terra, amb la seva grandiositat, els detalls, colors, l'univers sempre sorprenent, i sobre tot, les persones. Estem fets per viure aquí. Adaptats, mirar, escoltar, sentir, olorar. Som terrenals.

No voldríem tampoc enganyar-nos i tenir la ment i el cor situats en el més enllà a costa d'alienar-nos del més aquí. "Accepta, que ja tindràs una eternitat feliç". Sí, i què més !! Les injustícies, les opressions, l'explotació, clamen al cel, però no per arribar-hi abans d'hora sinó per tal que acabin ben aviat.

I a pesar de tot el que ens espera és tan notable, que ens cal pensar-ho de tant en tant. Ens espera Ell. A les palpentes l'anem seguint en la fe que trontolla i s'encalla. Per pujades i barrancs, nits i moments de joia d'alguna manera el sentim; però lluny, enmig de la boira mental, entre els afectes i els reclams infinits del cor sensible. Ens espera Ell. De la llavor de la fe a l'esclat de la mirada unitiva. De l'amor que s'escapa a l'Amor que defineix. De la temporalitat imparable, al moment definitiu.

El cel és Déu; tota la resta poden ser "històries celestials". Déu és Amor, tota la resta són "històries metafísiques". L'Amor uneix, dona goig, alegra, crea, perdona, afirma, obre camins, s'expressa, fa feliç.... i des de Jesús ha vençut la mort.

Com pots arribar a pensar que Ell deixarà que siguis no res, si t'estima.

Crec en el cel perquè sé que Déu m'estima.

(Ampliació: Romans 8, 14-23).

- I si som fills, també hereus.
- Els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres,
- per obtenir la llibertat que és la glorificació dels fills de Déu,
- esperant l'hora que serem plenament fills.